

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Lánička ve věci

žalobce: **M. C.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: **Městský úřad Kopřivnice**
sídlem Štefánikova 1163/12, 742 21 Kopřivnice

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 11. 1. 2019 domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje v neoprávněném zadržování finančních prostředků ve výši 500 Kč, jež byly ze strany žalobce uhrazeny na základě výzvy žalovaného ze dne 29. 8. 2018, sp. zn. OSČ-8951/2018 po lhůtě splatnosti.
2. Žalobce v podané žalobě tvrdí, že dne 5. 9. 2018 mu byla doručena výzva sp. zn. OSČ-8951/2018, kterou byl vyzván podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“) k úhradě určené částky 500 Kč. Tuto žalobce zaplatil dne 25. 9. 2018, tedy 20. den po doručení výzvy. Vzhledem k tomu, že byla částka uhrazena po 15ti denní lhůtě splatnosti, měl žalovaný postupovat v intencích § 125h odst. 7 silničního zákona a určenou částku bezodkladně vrátit provozovateli vozidla. Žalovaný již neměl právo si určenou částku ponechat, protože byla uhrazena po splatnosti. Žalovaný však určenou částku nevrátil žalobci bezodkladně, ale až dne 8. 1. 2019, tedy téměř po čtyřech měsících. Dle žalobce je zřejmé, že bezodkladné navrácení peněžitých prostředků nemůže trvat déle jak 30 dnů. Žalobce proto v neoprávněném zadržování finančních prostředků, resp. nikoliv bezodkladném navrácení opožděně uhrazené částky, spatřuje trvající nezákonný zásah podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“)
3. Žalovaný ve vyjádření ze dne 23. 1. 2018 navrhl zamítnutí žaloby. Nezpochybil tvrzení žalobce ohledně doručení výzvy ze dne 5. 9. 2018, kterou byl podle § 125h odst. 1 silničního zákona žalobce vyzván k úhradě částky 500 Kč na účet žalovaného, kterou však žalobce uhradil až po splatnosti. Nastala tedy situace předpokládaná § 125h odst. 7 silničního zákona, kdy žalovaný měl bezodkladně žalobci jakožto provozovateli vozidla určenou částku vrátit. V souzeném případě byla částka vrácena až dne 8. 1. 2019, což žalovaný vysvětluje zejména značným nápadem oznámených přestupků (nad běžný výkon přestupkové agendy), který musel zvládnout s určitým počtem zaměstnanců, vybavením a zároveň zachováním jak administrativních, tak i legislativních požadavků vztahujících se k dané agendě. V počtu oznámených přestupků, které žalovaný nemohl s ohledem na první nasazení radaru v jeho správním obvodu nijak predikovat, byly jednotlivé věci vyřizovány v pořadí, v jakém byly žalovanému oznamovány. Žalovaný tak nemohl vrátit určenou částku vztahující se k žalobci dříve, než tak skutečně učinil, protože mu v tom bránilo vyřizování případů, které byly v pořadí před ním. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce nemohl být tvrzeným nezákonným zásahem spočívajícím v zadržování uhrazené částky zkrácen na svých právech na ochranu vlastnictví, jelikož se nejednalo o finanční prostředky, které by kdy vůbec vlastnil, jelikož částka byla uhrazena spolkem s názvem Ochrana řidičů o. s., jemuž byla také vrácena.
4. V replice ze dne 3. 4. 2019 žalobce uvádí, že skutečnost, že žalovaný měl velký nápad věci v daném období a nebyl schopen je včas vyřizovat, nemůže jít k tíži žalobce. Pokud žalovaný nebyl připraven opožděně uhrazené částky vracet bezodkladně, ale až ve lhůtě 4 měsíců, měl rozesílat pouze takový počet výzev k úhradě, jaký byl schopen včas administrovat. O skutečnosti, že určená částka byla uhrazena z účtu právnické osoby

Ochrana řidičů o. s., věděl žalovaný od počátku, a tím spíše měl částku vrátit v souladu se zákonem.

5. Ze správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že dne 5. 9. 2018 byla žalobci doručena výzva žalovaného k úhradě určené částky 500 Kč, č. j. OSČ- 8951-2018. Ve výzvě byl žalobce označen jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, který se měl dne 12. 8. 2018, v čase 21:44 hod. dopustit přestupku. Určená částka byla splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy, přičemž splatností se rozumí den připsání částky na účet úřadu č. X, variabilní symbol X. Předmětná částka byla připsána na účet žalovaného dne 26. 9. 2018, kdy odesílatelem byl spolek Ochrana řidičů o. s., s poznámkou „Úhrada určené částky C. M. OSČ- X“. Žalovaný následně zjistil úhradu určené částky po lhůtě splatnosti, proto došlo k jejímu vrácení zpět na účet spolku Ochrana řidičů o.s., s poznámkou „vratka pokuty za radar po splatnosti.“ O tomto postupu byl žalobce informován přípisem ze dne 7. 1. 2019, kdy mu bylo zároveň sděleno, že bude zahájeno řízení o přestupku.
6. Podle § 82 odst. 1 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
7. Po stránce skutkové není mezi účastníky sporné, že žalobce spáchal dne 12. 8. 2018 v čase 21:44 hod. přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, za což byl žalovaným vyzván k úhradě určené částky ve výši 500 Kč. Výzva byla žalobci doručena dne 5. 9. 2018 a určená částka připsána na účet žalobce dne 26. 9. 2018, tedy po splatnosti. Podle § 125h odst. 7 silničního zákona měl v tomto případě žalovaný přistoupit k bezodkladnému vrácení určené částky. Stěžejní pro právní posouzení věci je, zda jednání žalovaného je možno považovat za nezákonný zásah, jak stanovuje ust. § 82 odst. 1 s. ř. s.
8. Judikatura Nejvyššího správního soudu (Dále jen „NSS“ (viz např. bod 13 rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017-46, č. 3631/2017 Sb. NSS) dovodila, že ochrana podle § 82 s. ř. s. je důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
9. Krajský soud dospěl k závěru, že v souzeném případě nebyla splněna podmínka druhá, tedy zkrácení práv žalobce ve smyslu § 82 s. ř. s. Jak se uvádí v rozsudku NSS ze dne 11. července 2019, č. j. 9 As 138/2019: ... „účinnou soudní ochranu je nutno poskytnout tehdy, pokud orgány veřejné správy zasahují do sféry veřejných subjektivních práv nebo povinností jednotlivce způsoby, rekapitulovanými v právě citovaném usnesení. Není naopak namístě vyhovět žalobě, která směřuje proti tomu, že žalovaný sice nepostupoval „bezodkladně“, jak požaduje zákon, ale tato protiprávnost ze své povahy nemohla do veřejných subjektivních práv a povinností jedince zasáhnout: nestanoví mu nové povinnosti, neodmítá jej určitých povinností zbavit; nepřiznává ani neodmítá mu přiznat určitá nárokováná práva; ani jinak nezasahuje do jeho právem chráněné sféry, ať již předepsanou formou, anebo fakticky.“

10. Takovou povahu měl i zásah, jehož se týká souzený případ. Žalobci byla zaslána výzva k zaplacení částky 500 Kč, které vyhověl, avšak opožděně po lhůtě splatnosti, a v důsledku toho vznikla žalovanému povinnost částku vrátit a postupovat dále způsobem předpokládaným v § 125h silničního zákona. Pokud by žalovaný předmětnou částku nevrátil vůbec, pak by se jednalo o nezákonný zásah. Žalovaný však částku žalobci vrátil, a to z úřední povinnosti, aniž by jej k tomu žalobce vyzýval či upomínal. Žalobce spatřuje nezákonný zásah ve skutečnosti, že mu ji žalovaný sice vrátil, avšak nikoliv bezodkladně. Vzhledem ke všem okolnostem případu má krajský soud za to, že se postup žalovaného sice žalobce týkal, avšak do jeho právní sféry zasáhl v tak nepatrné intenzitě, že nelze vůbec hovořit o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv. Krajský soud vede k tomuto závěru několik faktorů. V první řadě šlo o zadržování částky několika stokrát po dobu několika měsíců. Hodnota částky 500 Kč, tedy „újmy“, za kterou ji žalobce označuje, odpovídá pouze hodnotě nemožnosti disponovat takto malou částkou po relativně krátké období. Lze si představit samozřejmě situaci, že pro některé osoby by z výjimečných důvodů mohla hodnota pěti set korun představovat jinou hodnotu než obvyklou ekonomickou „cenu peněz“. Tyto skutečnosti však žalobce v podané žalobě nijak netvrdí (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9As 138/2019-35).
11. Je potřeba zohlednit rovněž samotný postoj žalobce před podáním zásahové žaloby, jelikož to byl právě on, kdo sice pokutu uhradil, avšak opožděně a zadržování finančních prostředků žalovaným si uvědomil až ve chvíli, kdy mu byly vráceny, do té doby se aktivně proti zadržování peněz žádným způsobem nebránil. Nejednalo se tedy o zásah, kterým by žalobce mohl být zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Rovněž Ústavní soud judikuje, že některé částky jsou natolik nízké, že ani rozhodnutí o jejich odejmutí (tím spíše v našem případě pouhé dočasné zadržování) „*již s ohledem na svou výši, zpravidla nemohou dosáhnout ústavněprávní roviny pro své obvykle nikoliv významné faktické dopady na osobu stěžovatele, resp. jeho majetkové poměry*“ (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. srpna 2018, sp. zn. I. ÚS 2549/18.) Krajský soud dodává, že v posuzovaném případě nelze spatřovat ani výjimečný případ, který by představoval *zásah do ústavně zaručeného práva na vlastnictví, kdy „výjimkou mohou být případy, kdy s ohledem na konkrétní okolnosti věci (např. majetková situace dotčeného subjektu) bude možno usoudit jinak, popřípadě dopustí-li se orgány veřejné moci natolik zásadních pochybení, že v jejich důsledku nastává kolize se samotnou podstatou určitého ústavně zaručeného základního práva nebo svobody* (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 10. dubna 2014, sp. zn. III. ÚS 3725/13). V předmětném případě žalovaný racionálně vysvětlil, z jakého důvodu nebyla částka zaslána žalobci dříve, nešlo o žádné zásadní pochybení, kterým by bylo žalobci zasaženo do veřejných subjektivních práv. Krajský soud ještě dodává, že pokuta byla uhrazena a následně vrácena dokonce na účet, jenž nepatřil samotnému žalobci, což rovněž svědčí závěru o nemožnosti zásahu do jeho práv.
12. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady procesního úspěchu zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s. a za situace, kdy žalobce v řízení úspěšný nebyl a procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 16. prosince 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu